

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 15 (366)
2020. gada
30. augusts

ARHIBĪSKAPA 10 GADU KALPOJUMA SVINĪBAS

Apritejuši jau 10 gadi kopš arhibīskapa V.E. Zbigņeva Stankeviča ordinācijas 2010. gada 8. augustā un ingresa 21. augustā, ar kuru arhibīskaps pārņēma administratīvo varu diecēzē.

26. augustā arhibīskaps svinēja kalpošanas desmit-gadei velētū pateicības Svēto Misi kopā ar Latvijas bīskapiem un Jēkaba katedrāles draudzes administratoru, piedaloties Latvijas Pareizticīgās baznīcas metropolitam Aleksandram un citu konfesiju garīdzniekiem. Uz dievkalpojumu bija aicinātas Latvijas valsts amatpersonas un sabiedrībā pazīstami cilvēki, tādējādi izsakot atzinību par sekmīgo sadarbību, kā arī apliecinot gribu turpināt valsts un Baznīcas pārstāvju kopīgo darbu Latvijas labā. Ar savu klātbūtni svinības pagodināja Latvijas Valsts prezidents Egils Levits ar kundzi, kā arī LR Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece. Šis dievkalpojums klātesošajiem deva iespēju iepazīt katoliskās Baznīcas liturģiju un sagaršot Euharistijas svinību

pārļaičīgo dimensiju neatkarīgi no reliģiskās pārliecības un uzskatiem.

Savas uzrunas ievadā V.E. Z. Stankevičs iepazīstināja klātesošos ar desmit gados paveikto, kā arī nākotnes iecerēm, kurās liela nozīme ir

jau iekoptajai sadarbībai ar valsts institūcijām. Svētajai Misei bija izvēlēts evaņģēlija lasījums par talentiem (Mt 25, 14-30), kurš Jēzus sacītās līdzības valodā uzmodina cilvēkā izpratni par Dieva dotajām spējām jeb talentiem un to realizācijas pakāpi. Evaņģēlija lasījuma kontekstā arhibīskaps uzrunā pievērsās līderības tēmai, tādējādi izceļot Svēto Rakstu aktualitāti katram mūsdienu cilvēkam, neatkarīgi no viņa reliģiskās piederības.

Arhibīskaps akcentēja līderības tikumisko aspektu un vārda spēku līdera varas realizācijā. Viņš norādīja, ka katrs no klātesošajiem ir līderis kādā viņam uzticētā jomā un noteikta sabiedrības daļa viņā ieklausās—viņam ir Dieva dota iespēja (turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 30. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 22. svētdiena.

8.00 Svētā Mise par draudzi;

“Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Svētā Mise par Lukasu, Elizabeti, Artūru, Juri, Mariju, Antonu un Vitu Martukāniem

15.00 Svētā Mise par +Rozāliju, +Pēteri un +Paulu

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par +Marcianu un +Pēteri Sockiem.

Arhibīskapa svinēšana ar draudzi

Pirmdiena, 31. augusts.

8.00 Svētā Mise par veselību Teklai

12.00 Svētā Mise kalpošanas desmitgadē Svin V.E. Arhibīskaps ar priesteriem

Otrdiena, 1. septembris.

8.00 Sv. Mise Mārītes Mariannas nodomā par veselību

Trešdiena, 2. septembris.

8.00 Sv. Mise par Mariju –grēku piedošanu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 3. septembris.

8.00 Svētā Mise par Jāni un Mirdzu

Ružu pateicībā par 50 laulībā nodzīvotajiem gadiem

Piektdiena, 4. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Terezitu Mariju

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 5. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Valentīnu,

+Martu un +Arkādiju

Svētdiena, 6. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 23. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par draudzi;

“Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Svētā Mise par Modri Mediņu *Svētlietu pasvētīšana*

15.00 Svētā Mise par Silvestru,

Kristoferu Georgu

18.00 Rožukronis

18.30 Svētā Mise par +Narcu un +Elgu Bernāniem

Pirmdiena, 7. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Annu

Otrdiena, 8. septembris. Vissv.

Jaunavas Marijas dzimšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Artu un +Arnoldu

Trešdiena, 9. septembris.

8.00 Sv. Mise par arhibīskapa Zbigneva Stankeviča veselību

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 10. septembris.

8.00 Sv. Mise par Ainu Ēveli

Piektdiena, 11. septembris.

8.00 Sv. Mise par Agri Dunduru – par veselību; Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tynet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Sestdiena, 12. septembris.

8.00 Sv. Mise par Annas Kiršas garīgo dziedāšanu

Svētdiena, 13. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 24. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par +Modestu un +Genovefu un pārējiem Sutānu dzimtas mirušajiem

15.00 Svētā Mise par Lejiešu ģimeni un Terezēs Marijas veselību

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

Šodien ziedojami vākti

Svētās zemes svētnīcu atbalstam

Pirmdiena, 14. septembris.**Svētā Krusta pagodināšana. Svētki.**

8.00 Sv. Mise par +Laizāni Martu

Otrdiena, 15. septembris. Vissv. Jaun. Marija, Sāpju Māte. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Loniju Zuicenu

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 16. septembris.**Sv.Kornēlijs, pāvests, un Cipriāns, bīskaps, mocekļi. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise Terēzes Osipovas nodomā

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 17. septembris.

8.00 Sv. Mise par Jautras Heinbergas veselību

Piektdiena, 18. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku Karpovu Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 19. septembris.

8.00 Sv. Mise par Laimu Buholcu un +Rolfu Lulbergu

18.00 Sv. Mise-Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 20. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 25. svētdiena. Sv. Apustuļa un Evaņģēlista Mateja dienas svinības. Draudzes svētki. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par +Andreju Danski;

Himna: "Dievs, mēs Tevi slavējam!"

15.00 Svētā Mise par Ralfu Kirikovu – veselību un par ģimeni

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

Arhibīskapa 10 gadu kalpošanas svinības

(noslēgums no 1.lpp.)

ar saviem vārdiem uzrunāt cilvēkus. Vārds ir idejas nesējs, izrunāts tas rada realitāti. Mīlestības un maiguma vārdi, kuri dzimst cilvēka sirds dziļumos, izteikti rada debesu valstības realitāti otra sirdī, dažkārt uzturot pie dzīvības ļoti grūtās situācijās. Kādu realitāti šobrīd koronavīrusa pandēmijas laikā ar saviem vārdiem rada atbildīgās amatpersonas? Vai viņu vārdi ir panikas un bezcerības vai drošības un cerības realitātes radītāji? Ar kādu atbildību šodien darbojas mediju jeb "ceturtais varas" pārstāvji, kuriem dota milzīga vara ar saviem vārdiem iespaidot sabiedrību un veidot tās viedokli?

Šie arhibīskapa uzrunas izraisītie jautājumi ved pie viņa sacītā par varas un atbildības attiecībām. Jau 16.gadsimtā Livonijas ordeņa mestrs Valters fon Pletenbergs ir sacījis, ka vara ir atbildība. Arhibīskaps uzrunā norādīja, ka līderībai neizbēgami nāk līdz vara un ietekme, minot tās divējādo dabu – vara var būt auglīga un pārmaiņas veicinoša, ja tiek realizēta ar mīlestību, taisnīgumu un patiesību, bet var kļūt postoša, ja ir mērķis

pati sevī. Sacītais ļauj saprast, ka vara ir kā instruments, ar kuru var celt un sagraut, kura "degviela" ir vārds un arhibīskapa jautājums, vai apzināties tā spēku, ir adresēts tiem, kam Dievs piešķīris garīgu vai politisku varu. Varu iemiesot idejas likuma pantu vārdos, tādējādi radot realitāti, kādā jādzīvo tautām. Bet viņa jautājums adresēts arī mums katram – kādu realitāti ar saviem vārdiem esam radījuši saviem mīlētājiem vai nemīlētājiem tuviniekiem un līdzilvēkiem, jo vārda varu saņemam, līdzko iemācāmies runāt.

Dievkalpojuma noslēgumā īsas uzrunas sacīja Valsts prezidents Egils Levits, Latvijas vēstniece pie Svētā Krēsla Elita Kuzma, Polijas vēstniece Latvijā Monika Mihališina un Latvijas Zinātņu akadēmijas prezidents Ojārs Spārītis, bet svinību noslēgumā viesi arhibīskapu sveica pieņemšanā Kūrijas telpās.

Stella Jurgena

Svētais Benedikts

Svinot 40 gadus sv. Jāņa Pāvila II apustuliskajai vēstulei SANCTORUM ALTRIX (1980. gada 11. jūlijā), piedāvāts šī dokumenta izklāsts, kas ir nobeigums.

Sociālajās norisēs, kas nostiprinājušās mūsu laikos un kuras šur un tur izpaužas kā „sabiedrība bez tēviem”, svētais Benedikts palīdz atgūt to primāro dimensiju, kuru saucam par tēvišķo un kuru varbūt pārāk atstājuši novārtā tie, kam ir autoritāte.

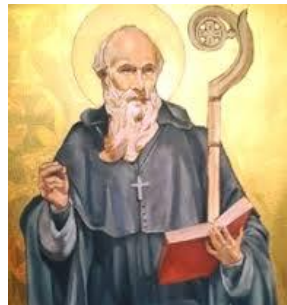
Starp saviem mūkiem svētais Benedikts veic Kristus vietniecisko darbu un tie viņam paklausa kā Kungam ar tādām pašām izjūtām, kāds bija pašam Pestītājam pret Tēvu.

Šādai paklausībai - uz klausīšanai, kas raksturo dēlus, atbilst vērigs apsvērums, kas svētajam Benediktam ir priekš katra

mūka, tanī, kas attiecas uz viņa personu tās totalitātē. Šī vēriba stimulēja viņu centīgi rūpēties par visu nepieciešamo kopienā.

Ar autoritāti vadot citus, atklājas priekšnieka amata apslēpts aspekts:

runājam par piesardzību, kas nosaka un

uztur saskaņu apspriedēs un lēmumos, lai nedzimtu nevajadzīga kurnēšana. Katrs mūks, ja paklausa ar pazemību, ne tikai gūst palīdzību pārvarēt tās šaurās robežas, kuras uzskata par noderīgām sev tajā brīdī, bet paceļas plašākam skatījumam uz labumiem un sociālo dzīvi, sadarbojoties sirdsapziņas pienākuma dēļ un šādi sasniedzot tādu iekšēju brīvību, kas ir nepieciešama, lai katrs sasniegtu nobriedušu personību.

Par abatu teiktās lietas, viņam īstenojot savus pienākumus kā gudram Kunga nama pārvaldniekam (Regula, 64, 5; 72, 3 - 8), ir pamats miera dāvanai. Miers pastāv tajā, ka brāļi pieņem sevi labvēlīgi un izcili novērtē viens otru, neskatoties uz neizvairāmiem trūkumiem, un tas ļauj katram izpausties savā atbilstošā personībā.

Šis miers izriet no tā, ka katrs mūks individuāli - pazemīgi un ar pienākuma apziņu - sevi piesaista tādai cilvēka kopienai, kur Gara likums gūst pārsvaru pār matērijas likumu, kur izveidojas taisna kārtība, kur visas lietas tiek ērti sakārtotas Dieva valstības attīstībai.

Šo atjaunotni, kas no tās izriet, jāīsteno tā, lai pasaule iegūtu jaunu seju - garīgāku, patiesāku, cilvēcīgāku seju. Tomēr tam, kas glabā autoritāti, lai kādā

sociālā grupā un līmenī tā būtu, vajadzēs aizvien vairāk veicināt un atklāt tēvišķības dāvanu, kas ir vienīgā, kas var savienot cilvēkus ar brālisku saikni. Tomēr, tikai mierā tiek veidota pasaule un celta sabiedrība un šajā mierā lūdzot un strādājot cilvēks kļūst par vienīgā Dieva līdzstrādnieku un sarunu biedru.

Pāvils VI svēto Benediktu deklarēja par aizbildni Eiropai, kas dzima pēc Romas impērijas sabrukuma, no tādas grūtas grūtniecības, kurā ņēma dalību arī mūki, saglabājot dzīves iekārtas.

Šo pašu mūku klusā, neatlaidīgā, gudrā darba dēļ senās kultūras mantojumu varēja saglabāt un nodot tālāk Eiropas tautām un visai cilvēcei.

Šādi benediktīņu gars ir pilnīgi pretējs iznīcības garam. Tāpēc šis Eiropas tēvs mudina visus ieinteresētos dedzīgi veicināt tos labumus, kas stiprina un dara cēlus prātus, un visiem spēkiem novērt to, kas iznīcina un grauj šos pašus labumus.

Svētais Benedikts kā miera vēstnesis īpaši uzrunā Eiropas tautas, kas pievērsušās svētību nesošam plānam veidot savu vienotību. Mierīgai sadzīvei, kas tiek meklēta visiem spēkiem, jābalstās vispirms uz taisnību, īstu brīvību, savstarpēju uzskatu apmaiņu, brālisku palīdzību - visām lietām, kas saskaņojas ar Evaņģēlija mācību.

Šis svētais, tāpat, aizsargā un atbalsta šī kontinenta un visas cilvēces tautas; ar savu lūgšanu viņš attālina visnopietnāko katastrofu, ko var nest pilnīgi iznīcinoši un graujoši ieroči.

Šīs lietas satrauc svētā Jāņa Pāvila II sirdi, vērsoties pie šī diženā vīra, romieša un eiropieša, Baznīcas goda paudēja. Arī mēs varētu griezties pie svētā Benedikta mūsu atjaunotnes vajadzībās, lai aizsāktu jaunu etapu mūsu cilvēciskā, garīgā un sociālā attīstībā!

Svētceļojums uz Aglonu 2020

Šogad, neskatoties uz pandēmijas draudiem, katedrāles svētceļnieku tradicionālais kolektīvs bez formāla rakstura organizēšanas stratēģijas 1. augustā devās ceļā uz Aglonas svētnīcu, lai pagodinātu Māras zemes karalieni Jaunavu Mariju un pateiktos viņai par žēlastībām savu bērnu labā.

Maršruts izvērsās pa jau ietajām takām un ceļiem: no Baltezera uz Ropažiem, Mālpili, Ņeipeni, Taurupi, Ērgļiem, Jumurdu, Lauteri, Madonu, Barkavu, Nagļiem, Dricāniem, Ozolmuižu, Rāznas Ezerkrastu, Kaunatu, Andrupeni līdz Aglonai, kur grupa ienāca 14. augustā.

Šajās vietās pārsvarā visur uzņēma jau kādreiz sastaptie ļaudis un ģimenes, izrādot viesmīlību un atvērtību.

Svētceļojuma dalībnieki pārdomāja dziedināšanas daudzpusīgās attiecības ar Dieva Tēva mīlestību, piedošanu un žēlsirdību. Par to liecināja arī iespējas katru dienu ņemt dalību svētajās Misēs, pārdomāt Dieva Vārdu, iesaistīties dziesmās un slavēšanā.

Pateicība visiem, kuri svētceļniekus atbalstīja garīgi un finansiāli. Aglonas Dievmātes rokās nu salikti nodomi par arhibīskapu, Jēkaba draudzi un dārgo Latviju.

Marijai Montessori - 150

Marija Montessori dzimusi 1870. gada 31. augustā, apguva fizikas – matemātikas zinības, vēlāk medicīnu, pediatriju un psihiatriju. Pēc Romas Universitātes pabeigšanas 1896. gadā sāka privātpraksi ar atpalikušiem, slimiem bērniem un invalīdiem. Iestājās par sieviešu tiesībām un atpalikušu bērnu izglītības iespējām. No 1901. gada papildus studēja filozofiju, psiholoģiju un pedagoģiju. Viņas izstrādātā „zinātniskā pedagoģija” izplatījās Itālijā, ASV, Spānijā, Nīderlandē, Lielbritānijā un Indijā. Trīs reizes tika nominēta Nobela Miera prēmijai. Mirusi 1952. gada 6. maijā.

Viņas pirmā pieredze bija bērna atklāšana, proti, iepazīstot bērna psihiskās un intelektuālās attīstības pamatlikumus. Ar to aizsākās pedagoģiskā reforma, kuru galvenokārt raksturo aktīvo metožu lietošana. To izmantošana ne uzreiz tika atzīta un novērtēta.

Pret katru bērnu Marija Montessori izturējās kā pret personu, kurai ir sava attīstība. Viņa neuzspieda tiem pieaugušo iedomātas normas, kuras neatbilst bērniem, bet novērtēja bērnu kolektīvās brīvības un personīgās autonomijas gaisotnē paustas agrīnās reakcijas.

Bērns daudzējādi mācās, kā būt pašam par sevi un kā dzīvot darbā un spēlēs, kuras piedāvā daudzas izpausmes iespējas, īpaši ar priekšmetu saskarsmi. Bērns šādi pārvalda savu ķermeni, kontrolē sevi, attīsta domas, pauž mākslinieciskās dāvanas, veido sakarus ar

citiem, priekā par dzīvi atklāj prieku mīlēt.

Šī aktīvā metode nemazina, drīzāk pastiprina skolotāja lomu. Mācīšana nav vairs tikai jēdzienu nodošana tālāk, tā ir ievadīšana dzīvē caur dzīvu piemēru. Bērns var uzņemt lietas no pašiem agrākajiem gadiem, tāpēc liels iespaids ir priekšā stādītiem tēliem, sniegtiem piemēriem, uzticīgo skolotāju ieviesti ideāliem. Bērnam ir tieksme atdarināt, atkārtot, identifi-cēties ar to, ko apbrīno un mīl.

Marija Montessori tāpēc uzsvēra reliģiskās audzināšanas nozīmi. Liturģijā ietvertā pedagoģija atbilst viņas sekulārās izglītības principiem. Viņas reliģiskā pedagoģija balstās un pilnveido sekulāro pedagoģiju, ļaujot bērnam vispilnīgāk attīstīt savas iespējas.

Ja skolas dzīve bērnus gatavo vēlākai dzīvei, tāpat sakramentālā un liturģiskā iniciācija ļauj tiem ienākt Dieva bērnu saimē. Vienmēr vajadzīga reliģiska apmācība, jo Dieva atklāsmes fakti bērna apziņā nav iepriekš zināmi, un bērns jāgatavo tos saņemt kā personīgu dāvanu no Dieva, viņa vismīlā Tēva.

Svinot Marijas Montessori jubileju, lūgsimies par skolotājiem, kuriem mūsdienu birokrātiskajās prasībās nav viegli attīstīt bērņā vislabākās cilvēciskās, garīgās un morālās iezīmes. Papildus vecāku un skolotāju piemēriem vērtībās, tie pārāk pakļauti digitālās, virtuālās un ideoloģiskās sfēras iespaidiem. Lai Marijas Montessori piemērs palīdz novērtēt katru bērnu viņa vai viņas savdabībā, un, to rosināt uz pilnvērtīgu dzīvi ģimenē, sabiedrībā, Baznīcā un pasaulē!

Patiesības spožums

1993. gada 6. augustā izdotā sv. Jāņa Pāvila II enciklika *Veritatis Splendor* (atsauces uz numuriem) pievēršas morālās dzīves jautājumiem.

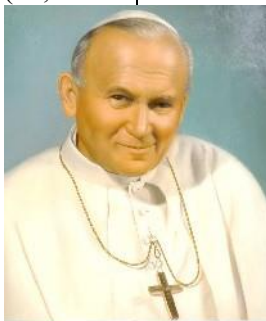
Katrs cilvēks aicināts dzīvot morāli, iegūstot „vispārējas zināšanas par labo” vai „vispārēju patiesību” (32, 61), „vispārējām cilvēka vērtībām” (33), „objektīvu un vispārēju likumu” (43, 51–52), „vispārējām un pastāvīgām morālām normām” (53, 55), „morālā labuma objektīvām un vispārējām prasībām” (59), „morāles vispārējām un objektīvām normām” (60), „vispārējām un nemainīgām morāles normām” (85, 96), „vispārējām un pastāvīgi derīgām prasībām” (95).

Mūsdienu kultūrā lielā mēra zudusi šī būtiskā saikne starp Patiesību – Labestību un Brīvību. Šīs saiknes jauna atklāšana ir viena no īpašām prasībām Baznīcas misijā pasaulei par pestīšanu. Līdzīgi Pilātam, kas jautāja: „Kas ir patiesība?”, cilvēks bieži vien vairs nezina, kas ir, no kurienes nāk un kurp dodas. Cilvēki šādi nonāk pieaugošā sevis postīšanā. Bieži vien cilvēks neatzīst vispār absolūtas morālas vērtības. Piemēram, nicināta tiek jau ieņemta, bet vēl nedzimis cilvēka dzīvība, tiek pastāvīgi pārkāptas cilvēku pamattiesības, tiek iznīcināti labumi, kas nepieciešami cilvēka dzīvei.

Vēl nopietnāk, ka cilvēks vairs nav pārliecināts, ka var rast pestīšanu vienīgi patiesībā. Tiek apšaubīts patiesības pestījošais spēks. Brīvība tiek atsakņota no jebkāda objektīva pamata, un cilvēks autonomi izlemj, kas ir labs un ļauns.

Teoloģijā šis relatīvisms izvēršas neuzticībā Dieva gudrībai, kas vada cilvēku ar morālā likuma starpniecību.

Cilvēks tiecas pēc absolūtas patiesības, alkst to pilnībā iepazīt, nenogurstoši meklē zināšanas visās jomās, apgūst dzīves nozīmi (1). Jēzus kā iemiesotais Vārds atbild uz katra cilvēka eksistenciāliem jautājumiem (2, 8, 9). Ja arī ne katrs uzreiz novērtē Jēzu, tomēr katram ceļš uz pestīšanu Kristū paveras caur vispārējām morālām normām.

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

Morālā izaugsme cilvēkā vispirms ir Dieva dāvana (11, 22–24), kas piedāvāta ne tikai vispārējās vadlīnijās ar dabisko likumu (12), bet arī ar žēlastību Kristū, lai katrs saņemtu aicinājumu uz pilnīgu mīlestību, sekojot Jēzum un esot žēlsirdīgs, kā mūsu Tēvs ir žēlsirdīgs (18; sal. Lk 6: 36).

Sekošana Kristum ir būtiskais pamats kristīgā morālē (19). Katram viņa māceklim jānoliedz sevi, jāņem savs krusts un jāseko Jēzum (20). Morālās izvēlēs tā ir liecība Kristus krusta spēkā par Dieva likuma svētumu un cilvēka neaizskaramo cieņu (92). Katra cilvēka pienākums ir iestāties par vispārējām morālām normām, vērsties pret ļaunumu (96). Dažkārt nākas upurēt pat savu dzīvi (102), kas ir iespējams žēlastībā, ko gūstam Svētajā Garā un sakramentos (103). Nav pieņemams pēc saviem vājumiem noteikt patiesību par labo, lai justos pašattaisnots (104), nedz morālās normas vispār noraidīt savu personīgo interešu labā (105).

Svētais Gars palīdz sekot Jēzum morālā dzīvē, arī izprast Baznīcas morālo mācību.

Fransuā Moriaks

Pirms 50 gadiem - 1970.g. 1. septembrī miris Fransuā Moriaks (*François Mauriac*) franču rakstnieks, bieži tiek uzskatīts par izcilāko katoļu autoru 20. gadsimtā. Dzimis Bordo, visu dzīvi veltīja rakstniecībai un

žurnālistikai, publicējot dzeju, tad romānus, esejas, biogrāfijas, vēsturiskas apceres un lugas – kopumā vairāk, kā simts nosaukumu. 1912.g. dibināja katolisko

izdevumu *Les Cahiers*, pirmo romānu izdeva 1920. gadā. 1933. gadā ievēlēts Franču akadēmijā. 1952. gadā saņēma Nobela prēmiju literatūrā par psiholoģisku un māksliniecisku dziļumu romānu aprakstos par cilvēka dzīvi.

Moriaks praktizēja katolisko ticību, ja arī daudzos romānos skaudri pausts pesimisms, netikumība un grēki. Moriaks uzticīgi atveidoja reālo dzīvi un atgādināja, ka laime iespējama vienīgi Dievā. Bez ticības dvēsele piedzīvo tukšumu. Ārēji sakārtotās ģimenēs var tomēr pastāvēt posts un šausmas.

Moriaks ir novelists par cilvēka trimdas stāvokli, kad tas zaudējis žēlastību, paradīzi, padots kārtībām, brīvo gribu apspiež nožēlojamais mantojuma smagums. Tomēr cilvēks pat vislielākā postā spiests pacelt galvu, skatīties uz augšu.

SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS

uzsākas 2020.g. 27. septembrī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties,

iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni,
jaunieši un pieaugušie –

visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com